

# Üdülés pénz nélkül

A vándormadarak, kik jényegesen elmaradtak a technikai fejlődés terén, elrepülnek Délre, ha jön a tél. Mihozzánk Dél repül el. Csodálatos olasz fürdőhely filmen, naptény, azürkék tenger, fehér csónakok, fügefák, minden, amiről csak a télen vegetáló közép-európai ember álmodhatik. Üdülés pénz nélkül, egy mozijegy áráért.

A szereplők ugyanazon a hajón érkeznek Ischiába. Az idegkimerülését kipihenni szándékozó idős ügyvéd, aki a fedélzetről pénzt dob a tengerben fickándozó kisfiúnak, indul a hajó, de nem látja felmerülni a gyereket, talán a hajólapát közé került. A bizonytalanság elrontja egész pihenését. A négy barnára sült római fiú, kik bosszúból, mert elbocsátotta őket állásukból, megtréfálják a családi örömek elé néző Occhipinti mérnököt. Módszeresen rendítik meg hitét saját apaságában, a féltékenységgel legstótebb kételyei közé taszítva. De maguk is pórul járnak, egy gazdag amerikai hölgy véletlenül elviszi kevés pénzüket, kénytelenek titokban beköltözni egy üres villába, fűgén élni és gyógyfürdőt alapítani. Csak a fekete hajú Antonio vonja ki magát a jövedelmezőnek ígérkező vállalkozásból, inkább egy csinos ápolónőhöz jár szorgalmasan inhalálni. Ischiába érkezik a csinos Caterina is, kit egy öreg ezredes szeméremértésért feljelentett, mert éjszaka meztelenül fürdött a tengerben. És végül a jó módú francia házaspár, az álmos és hideg fiatal férj, a csendben szenvedő fiatalasszony, ki íránt hamarosan szerelemre gyullad egy szelíd tekintetű helybeli fiú, miközben motoros alkotmányával fuvarozza őket a szigeten.

A film mozgalmasságát az öt kis történet párhuzamosan egymás mellett futása, állandó váltakozása adja, amint elért egy fordulatra a cselekményszál, már a másikat látjuk, a harmadikat, negyediket, ötödiket, egyenletes lüktetéssel. (Leo Benvenuti és Piero de Bernardi írták a forgatókönyvet.) A nyár, a könnyed, vidám hangvétel azonos közege fogja össze ezeket a különböző szíteső szálakat. Lehet, hogy az

egy történetek jelentéktelenek, sőt, bizonyára azok. Ha kiragadnánk őket ebből a mesésép tájból, ebből az éles itáliai napsütésből és áthelyeznénk más környezetbe, valószínűleg nyomban elszürkülnének, elvesztenék csillogásukat. De itt, a táj és a cselekmény vonzó egységében helyzeti energiát nyernek.

Az emberábrázolás, elnéző, nyári emberábrázolás, a problémák nyári problémák. Mindenki jó és rokon-szenves, vagy legalábbis a film végére — a francia férj kivételével — azzá lesz. A problémák nyárias magátólértetődőséggel oldódnak meg, Occhipinti mérnök jótáll a fiúkért a »gyógyfürdőt« leleplező rendőrtiszt előtt, a rendőrtiszt természetesen most az egyszer még megbocsát, a vagányokban feltámad a bűntudat, közlik a mérnökkel, hogy ok nélkül féltékenykedett, mire az szívére öleli és visszaveszi őket az állásba. A szerelmesek az inhalálókészüléken kívül is egymásra találak, az ügyvéd felismeri a halottnak vélt kisfiút, s hogy mégse legyen azért minden egyhangú, a francia fiatalasszony, és az olasz fiú szerelme érzelmesen szomorkás véget ér.

Mario Camerini, a rendező, mint-ha egyetlen meleg, derűs napon forgatta volna le az egész filmet. Ez a hangulati töretlenség a legnagyobb rendezői érdeme talán. No, meg a színészi játék póztalan, egységes felfogása is. Még az olyan kihívóan ellenszenves, komikus figurát, mint a spórolós francia férjet is (Bernard Dheran kitűnő alakítása) csak finom gúnyjal jellemzi.

Főszereplők még: Vittorio de Sica, Nadia Grey, Myriam Bru, Isabelle Coreu, Antonio Cifarello, Peppino de Filippo, az operatőr: Otello Martelli, de a főszereplő a hihetetlenül kék tenger, partján az elszórt fehér villákkal, a képeslevelezőlapok-ról ismert elragadó délolasz táj.

Télvíz idején nem lehet tárgyilagosan kritikát írni, ilyen izzig-vérig nyári filmről, mely nemcsak külsőségeiben nyári, de könnvedségében, fiatalos pezsgésében és felületességében is az.

LÉTAY VERA